

VI BO

Vicent Enric Belda

GUANYADOR DEL 16è PREMI DE NARRATIVA CURTA
PER INTERNET TINET

Si ara sóc home de Déu, tot va ser per culpa de mossèn Tomàs, que em va manar que anara corrent a portar-li una ampolla de vi bo del celler del vell Rafelet.

Era ja ple migjorn i jo passava per davant de la porta de la casa abadia, descalç i mort de gana, amb les mans brutes i amb el meu cabasset carregat de fems al llom, perquè replegant els fems de les cavalleries per les carreteres i camins era l'única manera que jo tenia quan era xiquet de traure'm algun quinzet.

Hi havia baixat ja tard, fins al camí ral de Gandia, seguint el rastre de la rècula de muls de Joanot el Moreno, i n'havia tornat trescant pel camí de l'estació, que ja feia massa calor i les xitxarres, des dels garrofers, em llançaven irades els seues ensordidors grinyols. A més a més, tenia pressa, que ma mare m'havia dit que faria arròs caldós amb teuladins i a aquelles hores ja devia estar tan gelat i empastat que faria ois.

—Va, xiquet! —em va dir el mossèn, amb els ulls inflats de fer la sesta, amb els cabells mullats amb colònia i amb

aquella aroma de sabó tan bona que escampaven les seues mans tan netes i tan delicades—. Deixa ací el teu cabasset de fems i vés corrent al celler de Rafelet, que se m'ha acabat el vi de consagrar i demà és festa gran.

A mi, tot siga dit, no em venia gens bé aquell encàrrec, però vaig abaixar el cap, perquè jo sempre feia cas del que em manaven. Per això, vaig córrer cap amunt pel carrer empedrat de la pujada del castell. Feia un sol que badava les pedres i les parets tan ben emblanquinades de les cases em feien mal als ulls, de tanta claredat. En arribar a la plaça de dalt, vaig obrir la portella del celler del vell Rafelet i em vaig endinsar encegat en la penombra de l'ample corredor, des d'on s'organitzava aquell casalot vell i mal endreçat.

—Ave Maria Puríssima! —vaig cridar i em va sortir un gall de la gola, que la veu se m'havia començat a mudar aquell mateix estiu.

El sòl, que era de terra, sempre parava humit, amb un tacte similar al d'un vellut suat, i resultava com un bàlsam per als meus peus descalços. Les parets de l'entrada eren pintades amb un nombre indefinit de passades de calç, però tot i així s'acumulava per damunt un dit de teranyines i de pols llardosa. Hi surava pertot una olor agra, del vi vessat.

—Ave Maria Puríssima!

A la part esquerra de l'entrada, hi havia un recambró obert, separat per un arc de pedra, que feia de dispenser, amb dos bótes grans de fusta vella que es recolzaven sobre unes lloses rectangulars. Hi havia altres bótes de diferents capacitats sobre un banc d'obra i un nombre incalculable de mesures i embuts de llauna, de totes les formes i mides. Hi podies trobar també, per si volies fer una partida al truc, una taula basta de pi, amb quatre o sis cadires de boga.

Per fi va sortir el vell Rafelet, amb els cabells desfets, tan blancs i tan fins com flocs de cotó en pèl, i la pell del cap més blanca que la neu. Portava una samarreta interior de tirants i venia nugant-se els pantalons balders amb un cordell d'espart. Per la carassa que va fer en veure'm, vaig tenir la impressió que l'havia despertat i em va arrear un calbot tan bon punt va arribar. Després, encara em va estirar les orelles i em va renyar.

No hauria calgut res de tot això, però no em vaig queixar, perquè jo ja sabia massa bé que no era cosa d'anar emprenyant per les cases a aquelles hores.

Em vaig apressar a dir-li que m'hi havia enviat mossèn Tomàs i això li va fer canviar la cara. Li vaig demanar vi bo, per a la missa de la Mare de Déu, i li vaig avançar l'ampolla buida.

—Preneu!

En l'operació de mesurar el vi, que havia tret d'una bóta més petita, em donava l'espatla, però jo el sentia remugar en veu baixa i estic segur que blasfemava. El vell Rafel era un home baix, que no recorde que m'arribara als muscles, encara que jo aleshores encara no havia complit els tretze anys. Era, a més, molt prim i tenia una esquena engolida i molt corbada.

Quan em va tornar l'ampolla plena, amb el seu tap, va parar la mà i jo li vaig indicar que mossèn Tomàs no m'havia parlat de pagar. Llavors, es va enfadar més encara i em va dir a mi tots els noms del porc, com si jo tinguera cap responsabilitat en tot aquell assumpte, que, escolte, tio Rafelet, a mi m'havien enviat i no hi pintava res. Quan vaig ajupir el cap per eixir per la portella, encara em va pegar una altre calbot, que em va fer anar de costat.

Va ser per aquell colp innecessari que em vaig enutjar de veres, perquè no hi ha havia res que em traguera més de les caselles que em pegaren sense trellat. Per això, quan vaig passar per la font del convent, em vaig aturar un moment a la fresca i em vaig beure quasi mitja ampolla d'aquell vi tan dolç que portava. I, després, vaig reomplir l'ampolla amb aigua.

No estava acostumat a beure vi i tenia la panxa més buida que un guitarró, per això anava de part a part pel carrer de l'om, i em vaig haver d'agafar a la reixa de la casa de la senyora Carme per no caure a terra. Per sort, no em vaig trobar a ningú en tot el camí, que per aquestes terres de Déu no hi havia cap persona honrada que anara pel carrer, en ple agost, a l'hora de la migdiada.

Vaig fer sonar el picaporta de la casa abadia més de deu vegades i vaig pensar que mossèn s'havia adormint de nou i, de la malícia, li vaig fer un altre glop a l'ampolla d'aquell vi tan bo. Quan ja estava disposat a agafar el meu cabasset de fems i córrer a casa, vaig veure la porta de l'església oberta, així que m'hi vaig atansar. Vaig deixar el cabasset pudent a la porta i vaig passar, descalç i brut com anava, entre les dues fileres de bancs de la nau principal, on sant Bertomeu em vigilava punyal enlaire. Però la veritat és que aquesta part ja la recorde com si l'haguera somiada, perquè, abans d'entrar, encara vaig fer una altra glopada d'aquell vi que em va agradar tant.

Dins l'església, vaig sentir una remor incerta, un xiuxiueig en un altar lateral. M'hi vaig anar atansant. Es veien les polsoses espartenyas d'una dona que sortien per sota d'un reclinador del confessionari. Vaig decidir que esperaria una mica i em vaig asseure a una distància

prudencial. Sense voler, sense voler, sentia la confessió d'aquella dona, però tenia tanta basca que no em podia moure i em vaig quedar mig adormit, que ho sentia tot i, encara que haguera volgut, no me n'haguera pogut anar, de tan bufat com anava...

—Que el xiquet, mossèn —deia aquella dona—, també és de vostè, amb tots els meus respectes, i jo ja no tinc ni per donar-li de menjar, ni per pagar-li unes espartenyas noves, que jo no sé com s'ha fet tan alt, que les sabates les rebenta i tota la roba li queda curta en no res. I no em pot dir vostè, mossèn, que no és seu, que aquell estiu, fa ara tretze anys, va venir vostè cada nit a buscar-me a la barraca que tenia mon pare llogada al carrer del llavador, i vostè entrava per la portella del corral, la que donava a la séquia, que ma mare sempre s'oblidava de tancar. I vostè venia com un lladre, a les palpentes, a la meua habitació, al costat de la cuina. I jo havia de fer-me la dormida, de tanta vergonya com tenia, tota nueta com l'esperava. I vostè es ficava al llit al meu costat i em feia coses de les quals no puc ni parlar de l'acolorada que em puja quan les recorde. I no em diga vostè que no se'n pot fer càrrec, que al xiquet se li ha fet la mateixa cara de sabut que té vostè i té la mateixa gana, i qualsevol dia algú li haurà de dir la veritat...

Així van anar les coses aquell ple migdia d'agost. Si al confessionari es va dir res més, jo ja no ho recorde, que em vaig quedar adormit amb la boca oberta com un badoc i crec que vaig arribar a roncar.

Sort que va ser ma mare qui em va trobar becant damunt del banc de l'església i em va despertar amb un pessic, i em va portar a calbots cap a fora, que havia vist

el meu cabasset ple de fems a la porta del temple i es feia creus que tinguera un fill tan i tan deixat. Per sort, havia estat ella qui m'havia trobat, que tot just començaven a arribar a la plaça de l'església les primeres dones al rés de la senyora Maria la Bacora, que havia mort aquell dilluns just vuit dies abans.

Com a càstig, quan vaig arribar a casa, vaig haver de menjar-me l'arròs amb teuladins tan empastat que em feia fàstic i em va costar barbaritats fer-lo passar gola avall. Però, gràcies a Déu, ningú em va renyar pel vi de consagrar que faltava de l'ampolla de mossèn. Ramon el barber em va pagar dos quinzets pel cabasset de fems, que el volia per adobar una taula de panís que tenia sembrada a l'hort del Racó. El dia de la festa, amb mig quinzet, em vaig comprar un grapat de xufes. L'altre quinzet i mig li'l vaig donar a ma mare perquè me'l guardara i em comprara unes espadenyas, quan li vinguera bé.

Encara no havia acabat el mes d'agost quan va venir mossèn Tomàs a casa, a parlar amb mi expressament. Vam conversar plantats, l'un davant de l'altre, a l'entrada de casa, que no hi havia ningú més. Em va dir que havia menejat cel i terra per reservar-me una vacant en el seminari diocesà de Xàtiva, si volia ser capellà com ell, que aquell seria un bon futur per a mi.

Llavors, mirant el mossèn tan a prop, vaig ser conscient de com m'assemblava jo a aquell sant home. Però no vaig pensar en res d'això quan vaig acceptar el seu oferiment; en realitat, en aquell moment, l'únic que em va venir al cap va ser el record d'aquell vi bo, tan dolç, que conservava en la meua imaginació amb un autèntic i inesborrable delit.